



Fónagy János bizonyára már a jövőt kémleli

F.J.: Sajnos, ma is néhány, nem tudom miért túl magabiztos ember fennhangon mondja a butaságokat, hogy a kettő közül valamelyik felesleges. Ha csak annyit mondom, hogy a Volán járatok az ország 3200 településére szinte kivétel nélkül eljutnak, s a vasút pedig csupán 1300 települést érint, a kettő feltételezi egymást.

R.I.: Hogy lehet a Volán-MÁV együttműködését javítani?

F.J.: Nyilvánvaló, hogy reggel meg este jelentkezik a tömeges szállítási igény. Ilyenkor 600-800 ember is fölfér egy-egy szerelvényre. Ennyi embert busszal sokkal költségesebb és környezetrombolóbb elszállítani. Ha pedig valaki, mondjuk délelőtt 11 órakor el akar menni vásárolni, vagy látogatóba indulna, akkor bőven elég az autóbusz. Szóval ilyen egyszerű lenne, ha vacak kis érdekek nem ütköznenek egymással.

R.I.: Lehet a MÁV költségeit csökkenteni, illetve a bevételeit növelni?

F.J.: A vasút nem csupán „egy közlekedési eszköz”, hanem a gazdaságfejlesztés, területfejlesztés, az energiatakarékosság nagyon fontos eszköze. Ezen kívül kiemelten döntő a környezetvédelemben betöltött szerepe. Tehát az első feladat a vasút megtartása és fejlesztése. Ma Magyarországon tíz utasból kilenc nem fizet teljes árú menetjegyet. A többi vagy köztisztviselő, vagy katonai, vagy rendőri, vagy vásárra megy, vagy diák, vagy idős. Ha teljes árú menetjegyet kellene kifizetni, mondjuk egy háromgyerekes családnak, akkor a gyerekek nem járnának iskolába. De kérem, ez szociálpolitika és nem a MÁV ügye! A vasút soha nem fog megszűnni, legfeljebb nem mi, magyarok fogjuk működtetni. De akkor a jegy árát is ők fogják megszabni. Akkor majd azt követ-

lik, fizessen a magyar állam. Ugye, hogy akkor már inkább magunknak érdemesebb fejleszteni. Tehát e téren kevés a megtakarítási lehetőség.

R.I.: Úgy tűnik, a bevételt nehéz növelni, mert a jegyárak emelése katasztrófához vezet. Akkor hol lehet költséget csökkenteni?

F.J.: Döntő kérdés. De vigyázni kell, hogy ki ne öntsük a gyereket a mosdóvízzel. A szállítás színvonalát, mint már többször hangsúlyoztam, emelni kell, és ez is jelentős költség. Viszont meg kell szüntetni a vízfejeket, a felesleges szerelvényeket, az elképesztő végkielégítéseket, a pazarlást. Tehát nem a mosdóban a szappannal, a papírtörölközővel vagy a vécepapírral kell spórolni. Nem a kulturált utazást segítő zenét, olvasnivalót kell megszüntetni! Viszont drasztikusan kell csökkenteni az adminisztratív foglalkoztatást, a felesleges kimutatás-gyártást, és minden megtakarítást a szolgáltatás színvonalára, illetve a keményen dolgozó vasúti társadalom tag-



jaira kell fordítani. Ezek az emberek, ha nem lennének, már rég nem lenne Magyar Államvasút. Akik hajnali kettő s három órakor kelnek, elindítják a szerelvényeket, ott állnak hóban, fagyban, kánikulában a váltóknál, kezelik a jegyeket és vezetik a mozdonyokat. Minden elismerést megérdemelnek, és lehetőség szerint az ő anyagi megbecsülésük lehet a fejlődés záloga.

R.I.: Érdekes módon közelítette meg ezt a témát Fónagy úr. Vagy nevezhetem leendő miniszter úrnak?

F.J.: Nevezhet nyugodtan, csak még én nem tudok róla. Először egy választás lesz Magyarországon...

R.I.: De elvállalná?

F.J.: Ha úgy hozza a sors, biztos elvállalnám. Olyan óriásoknak, mint Széchenyi István és Baross Gábor székében ülni nagy tisztesség.

R.I.: Ha mégis bekövetkezne, le kéne cserélni a teljes MÁV vezérkart?

F.J.: Ha már ilyen erőszakosan személyre kérdez, válaszolok. Tizenöt évet dolgoztam téveszben, tizenöt évet kohászatban, nagyüzemben. Megtanultam, hogy azokkal az emberekkel kell dolgozni, akik tisztességesek, szakmaszeretőek, eredményesek és együttműködőek. A MÁV sikerében vagy sikertelenségében természetesen szerepet játszik a vezetők személye, de a döntő a szervezet jó működése. Csak úgy mellesleg jegyzem meg, hogy amikor én miniszter lettem, ha jól emlékszem, senkit nem küldtem el. Ennyit az ijesztgetésről.

R.I.: Az utolsó szó jogán mit üzen a döntéshelyzetben lévő vezetőknek, akik most próbálják felgyorsított ütemben megváltoztatni a MÁV óriáshajójának irányát?

F.J.: Tisztelt urak, tájékoztatásul közlöm, úgy is, mint egykori csónakasztalos, hogy az óceánjárók, az óriáshajók lassan fordulnak...

Fegős István • foto: Máté Krisztián